

บทที่ 8

ยุทธศาสตร์ที่ 5 : การเพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการและสร้างนวัตกรรมด้านสาธารณสุข

ระบบบริหารจัดการ (Management System) และนวัตกรรม (Innovation) เป็นเครื่องมือที่ใช้เพิ่มประสิทธิภาพการทำงานให้เกิดความรวดเร็ว ความประหยัด เพิ่มขีดความสามารถในการทำงาน โดยการพัฒนาคน องค์กร หน่วยงาน รวมไปถึงการปรับปรุงในกระบวนการทำงานที่มีอยู่เดิมให้มีคุณภาพ และประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ดังนั้น เพื่อให้การจัดการสาธารณสุขของประเทศเกิดประสิทธิภาพสูงสุด จึงใช้ระบบบริหารจัดการ และนวัตกรรม ภายใต้กรอบแนวคิดการพัฒนานวัตกรรมอย่างยั่งยืน โดยใช้ฐานข้อมูล องค์กรความรู้ เทคโนโลยี การลงทุน บุคลากร องค์กรที่เกี่ยวข้อง การวิจัยและการสร้างนวัตกรรมด้านสาธารณสุข การทบทวนและบังคับใช้กฎหมาย ตลอดจนการเสริมสร้างความเข้าใจ ความตระหนัก และเพิ่มศักยภาพของชุมชนในการป้องกันและจัดการสาธารณสุข เป็นเครื่องมือในการพัฒนาปรับปรุง การจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขของประเทศให้ดียิ่งขึ้น

8.1 แนวคิดการเพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการและสร้างนวัตกรรมด้านสาธารณสุข

สาธารณสุขที่เกิดขึ้นมีแนวโน้มทวีความรุนแรง มีความถี่ในการเกิดเพิ่มขึ้น มีลักษณะการเกิดที่ไม่แน่นอนผันผวนตลอดเวลา มีความซับซ้อน ทำให้การจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขรูปแบบเดิมไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ การปรับปรุงการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขรูปแบบเดิมและการสร้างการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขรูปแบบใหม่เพื่อตอบสนองต่อการจัดการสาธารณสุขที่มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้น โดยใช้กรอบแนวคิดการเพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการที่มุ่งเน้นการสร้างการมีส่วนร่วม การสร้างภูมิคุ้มกันจากสาธารณสุขในทุกภาคส่วน รวมถึงการสร้างนวัตกรรมด้านสาธารณสุข โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาหรือประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ เช่น การบริการ ผลิตภัณฑ์ หรือกระบวนการใหม่ๆ (Service, Product, Process) ที่มีคุณค่า (Value Creation) มีประโยชน์และสามารถพัฒนาต่อยอด นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขที่ดีขึ้น เป็นมาตรฐานสากลและมีความอย่างยั่งยืน

8.2 เป้าประสงค์

8.2.1 สร้างความเป็นอัจฉริยะในการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขของประเทศ โดยมีระบบบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ งานวิจัยเพื่อสร้างนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการจัดการสาธารณสุข

8.2.2 สร้างภูมิคุ้มกัน ด้วยการสร้างการรู้เท่าทันภัยให้กับประชาชนทุกช่วงวัยอย่างเสมอภาค เป็นไปตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง การพัฒนาคนเป็นศูนย์กลาง (People - Centered Approach) และการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากทุกภาคส่วน (Stakeholder)

8.3 กลยุทธ์การเพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการและสร้างนวัตกรรมด้านสาธารณสุข

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบสารสนเทศด้านสาธารณสุข

สารสนเทศด้านสาธารณสุขสามารถนำมาใช้ในการสนับสนุนการจัดการความเสี่ยงสาธารณสุข ตั้งแต่การป้องกันและลดผลกระทบ การเตรียมความพร้อม การจัดการในภาวะฉุกเฉิน และการฟื้นฟู ให้มี

ประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถเข้าถึงและเชื่อมโยงข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ไว้เป็นระบบเดียวกัน และนำมาวิเคราะห์ประเมินผลเพื่อใช้ในการตัดสินใจ การปฏิบัติงาน รวมทั้งการเผยแพร่สู่สาธารณะ

(1) **แนวทางปฏิบัติในการจัดทำแพลตฟอร์ม (Platform)** สารสนเทศด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขของประเทศ โดยให้กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมจัดทำ ควบคุม กำกับ ดูแล แพลตฟอร์มดังกล่าว เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพัฒนาระบบสารสนเทศ เชื่อมต่อ และใช้ประโยชน์

(2) **แนวทางปฏิบัติในการจัดทำมาตรฐานชุดข้อมูลสาธารณสุข** โดยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำ พัฒนา ปรับปรุงระบบฐานข้อมูลของแต่ละหน่วยงานให้มีรูปแบบเป็นมาตรฐานเดียวกัน เช่น ข้อมูลทางสังคม ข้อมูลทางสาธาณูปโภค ข้อมูลโครงสร้างพื้นฐาน ข้อมูลทางเศรษฐกิจ ข้อมูลทางการเงิน เป็นต้น เพื่อกำหนดมาตรฐานของข้อมูลการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขของประเทศ

(3) **แนวทางปฏิบัติในการพัฒนาระบบวิเคราะห์และประมวลผล** เพื่อสนับสนุนระบบการตัดสินใจ (Decision Support System : DSS) ในการจัดการความเสี่ยงสาธารณสุขด้านการป้องกันและลดผลกระทบ การเตรียมความพร้อม การจัดการในภาวะฉุกเฉิน การฟื้นฟู ที่มีความแม่นยำ รวดเร็ว บนพื้นฐานหลักวิชาการทั้งมิติด้านเศรษฐกิจและสังคม ภายใต้แพลตฟอร์ม (Platform) สารสนเทศด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขของประเทศ

(4) **แนวทางปฏิบัติในการจัดทำระบบนำเสนอข้อมูลและการเข้าถึงข้อมูล** เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้ประโยชน์ในการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุข เช่น ระบบสืบค้น การคัดกรอง วิเคราะห์ การแสดงผล เป็นต้น ภายใต้แพลตฟอร์ม (Platform) สารสนเทศด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขของประเทศ

หน่วยงานรับผิดชอบ

- 1) **หน่วยงานหลัก** : มท., สพร., ดศ.
- 2) **หน่วยงานสนับสนุน** : สทอพ., สทนช., กษ., คค., พน., สธ., อว. ทุกหน่วยงาน และทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาการจัดการความรู้ด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุข

การจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขให้มีประสิทธิภาพและมีมาตรฐานตามหลักสากล จำเป็นต้องใช้องค์ความรู้จากการศึกษา วิจัย นวัตกรรม เทคโนโลยี มาประยุกต์ใช้ในการดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้จำเป็นต้องมีกระบวนการเผยแพร่ถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุข โดยเพิ่มขีดความสามารถให้บุคลากรด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขมีทักษะในการปฏิบัติงาน รวมถึงประชาชน เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นำไปสู่การเตรียมความพร้อมรับมือจากสาธารณสุขที่อาจจะเกิดขึ้น

(1) **แนวทางปฏิบัติในการส่งเสริมให้มีการวิจัย และพัฒนาเทคโนโลยี** เพื่อประยุกต์ใช้ในงานด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุข การจัดตั้งศูนย์วิจัยด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณสุขของ

ประเทศ เพื่อให้เกิดการสร้างและการใช้นวัตกรรม ตลอดจนผสมผสาน ต่อยอดภูมิปัญญา และการนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการวางแผนป้องกันและลดผลกระทบได้อย่างเหมาะสมตามบริบทของพื้นที่ และการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ภัยในอนาคต

(2) **แนวทางปฏิบัติในการส่งเสริมให้บุคลากรได้รับการพัฒนาองค์ความรู้ไปสู่การเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัยตามมาตรฐานตามหลักสากล** ด้วยการสนับสนุนให้บุคลากรจากทุกภาคส่วนเข้าใจในบทบาทหน้าที่ และศึกษาอบรม พัฒนา องค์ความรู้เฉพาะด้าน รวมทั้งการแลกเปลี่ยนบุคลากรในการปฏิบัติงานระหว่างหน่วยงานทั้งในและต่างประเทศ และการจัดให้มีการทดสอบและประเมินเพื่อรับรองบุคลากรให้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัยในระดับสากล เช่น การประเมินและการรับรองผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการสาธารณภัยตามมาตรฐานอาเซียน

(3) **แนวทางปฏิบัติในการส่งเสริมกระบวนการจัดการความรู้ด้านสาธารณภัย** โดยการรวบรวมองค์ความรู้ และถ่ายทอดองค์ความรู้สู่สาธารณะด้วยวิธีการต่าง ๆ อาทิ การจัดเวทีเสวนา สัมมนา อบรม สื่อออนไลน์ ตลอดจนส่งเสริมการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ สังเคราะห์บทเรียน แนวปฏิบัติที่ดี (best practice) การบรรจุหลักสูตรในภาคการศึกษา การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้สาธารณภัยในทุกกระดับ และสถาบันพัฒนาการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัยแห่งชาติ เกี่ยวกับการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ในประเทศและต่างประเทศ แก่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในทุกระดับ

หน่วยงานรับผิดชอบ

- 1) หน่วยงานหลัก : อว., สธ., ดศ., ศธ., มท.
- 2) หน่วยงานสนับสนุน : ทุกหน่วยงานและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาการสื่อสารความเสี่ยงจากสาธารณภัยที่มีประสิทธิภาพ

การสื่อสารเป็นกลไกสำคัญที่สนับสนุนการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัยให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างรวดเร็ว ทัวถึง คุ่มค่า โดยเฉพาะสื่อสารให้เกิดการปฏิบัติระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัย รวมถึงเป็นเครื่องมือในการแจ้งข่าวสารและเผยแพร่ข้อมูลสาธารณภัยแก่ประชาชน ให้รับทราบอย่างทั่วถึงสามารถลดความสูญเสียด้านชีวิตและทรัพย์สิน ทั้งนี้ การนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาระบบสื่อสารจะเพิ่มประสิทธิภาพการติดต่อสื่อสาร การกระจายข้อมูลข่าวสาร นำไปสู่การสร้างมาตรฐานการสื่อสารการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัยของประเทศ

(1) **แนวทางปฏิบัติในการพัฒนาและสร้างรูปแบบการสื่อสารความเสี่ยงจากสาธารณภัยสู่สาธารณะ** ที่ประชาชนทุกกลุ่ม รวมทั้งกลุ่มเปราะบาง และนักท่องเที่ยว เข้าใจได้ง่ายและสามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการวางแผนเตรียมความพร้อมรับมือจากสาธารณภัยที่อาจเกิดขึ้น และในระหว่างเกิดสาธารณภัย โดยพัฒนารูปแบบ สื่อประชาสัมพันธ์ ที่มีความรวดเร็ว ครอบคลุม ทันต่อสถานการณ์ เช่น การสร้างสื่อออนไลน์ เพื่อให้ข้อมูลความเสี่ยงจากสาธารณภัย เกมส์ แอปพลิเคชันบน Smart Phone เว็บไซต์ รวมถึงเป็นช่องทางในการโต้ตอบ รับและส่งข้อมูลความเสี่ยง เป็นต้น โดยความร่วมมือภาครัฐ และภาคเอกชน

(2) แนวทางปฏิบัติในการพัฒนาการแจ้งเตือนภัยแบบครบวงจร (End-to-End Warning System) ที่สามารถแจ้งเตือนภัยที่หลากหลายประเภทภัย (Multi-Hazard) นำไปสู่การแจ้งเตือนรวมถึงข่าวสารข้อมูลที่มีความแม่นยำตรงเป้าหมายทุกกลุ่ม โดยกลุ่มเป้าหมายในพื้นที่เสี่ยงจากสาธารณภัยสามารถรับรู้ รับทราบสถานการณ์สาธารณภัย แนวทางการปฏิบัติตนเมื่อเกิดสาธารณภัยได้อย่างรวดเร็ว ครอบคลุม ทั่วถึง ทุกพื้นที่และเหมาะสมกับประเภทสาธารณภัยที่เกิดขึ้น

หน่วยงานรับผิดชอบ

- 1) หน่วยงานรับผิดชอบหลัก : กสทช., มท.
- 2) หน่วยงานสนับสนุน : ทุกหน่วยงานและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการลงทุนด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัยแบบมีส่วนร่วมจากภาครัฐ เอกชน และภาคประชาสังคม ในระดับชาติ จังหวัด และท้องถิ่น

การลงทุนในการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัยเป็นสิ่งสนับสนุนให้การสร้างรากฐานให้มีความมั่นคงและยั่งยืน โดยสามารถดำเนินการได้ทั้งมาตรการด้านโครงสร้างและด้านไม่ใช่โครงสร้าง เช่น ระบบโครงสร้างพื้นฐาน มาตรการทางการเงิน ฯลฯ และใช้กระบวนการสร้างความเป็นหุ้นส่วนเข้ามาเป็นกลไกในการขับเคลื่อนให้เกิดการลงทุนเพื่อจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัยให้บรรลุเป้าหมาย

(1) แนวทางปฏิบัติในการส่งเสริมให้ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนมีการลงทุนแบบมีส่วนร่วมด้านการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัย โดยการนำผลงานวิจัย นวัตกรรมและเทคโนโลยีด้านการลดความเสี่ยงจากสาธารณภัยมาเป็นข้อมูลพิจารณาประกอบการลงทุน เช่น ภาครัฐโดยการจัดสรรงบประมาณในการป้องกันและลดความเสี่ยงด้วยการลงทุนในการบำรุงบูรณะโครงสร้างพื้นฐานเดิมและก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานใหม่ด้วยนวัตกรรมที่ตอบโจทย์การลดความเสี่ยงจากสาธารณภัยและการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ การก่อสร้างระบบป้องกันน้ำท่วม ระบบชลประทานสำหรับภัยแล้ง ภาคเอกชนโดยการลงทุนโครงสร้างเพื่อป้องกันและลดความเสี่ยงของตนเอง เช่น สร้างคันป้องกันน้ำรอบนิคม การลงทุนในระบบด้านการป้องกันอัคคีภัย ด้านพลังงาน เป็นต้น ภาคประชาชนโดยการลงทุนในการสร้างพื้นที่อยู่อาศัยและพื้นที่ทำกินของตนเองให้มีความปลอดภัย

(2) แนวทางปฏิบัติในการเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐ เอกชน และประชาชน (Public Private People Partnership : PPP) ในการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัยในทุกระดับ เพื่อให้เกิดความเป็นเจ้าของร่วมกันในการดำเนินการ ผลประโยชน์ และความรับผิดชอบ ตัวอย่างเช่น โครงการปิดทองหลังพระ โครงการที่รัฐส่งเสริมให้ภาคเอกชนและชุมชนร่วมดำเนินกิจการวิสาหกิจชุมชนโดยคำนึงถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ที่ก่อให้เกิดสาธารณภัย โครงการก่อสร้างระบบป้องกันและลดผลกระทบจากสาธารณภัยโดยบูรณาการการใช้ทรัพยากร/ เครื่องมือ/ เครื่องจักร/ งบประมาณ ร่วมกัน เป็นต้น

(3) แนวทางปฏิบัติในการกำหนดกลไก/มาตรการทางการเงินและการคลัง เพื่อการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัย เช่น การจัดตั้งกองทุนการจัดการสาธารณภัย มาตรการยกเว้นหรือลดภาษีสำหรับผู้ประกอบการและประชาชน เพื่อจูงใจให้ตระหนักถึงสาธารณภัยที่อาจเกิดขึ้น เช่น การสร้างสิ่งปลูกสร้างเพื่อรองรับสาธารณภัย สถาบันการศึกษามีหลักสูตรการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัย เป็นต้น

(4) แนวทางปฏิบัติในการส่งเสริมธุรกิจประกันภัยเพื่อลดความเสี่ยงจากสาธารณภัย และขยายขอบเขตให้ครอบคลุมธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก (SMEs) ให้ทั่วถึงและเป็นธรรม เพื่อกระจายความเสี่ยงและลดภาระที่เกิดจากผลกระทบจากสาธารณภัย เช่น ภาครัฐจัดตั้งงบประมาณเพื่อสนับสนุนระบบประกันภัยด้านสาธารณภัย การกำหนดมาตรการ/แนวทางเพื่อจัดสรรงบประมาณอุดหนุนเบี้ยประกันบางส่วนให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่เสี่ยงจากสาธารณภัย ภาครัฐทำข้อตกลงกับบริษัทประกันภัยในระดับสากลเพื่อรับประกันภัยสาธารณภัย

หน่วยงานรับผิดชอบ

- 1) หน่วยงานหลัก : กค., มท., อว., ศธ., วธ., สธ., องค์กรธุรกิจ
- 2) หน่วยงานสนับสนุน : ทุกหน่วยงานและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

กลยุทธ์ที่ 5 เสริมสร้างการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ในการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัย

การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัย ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม โดยสร้างขีดความสามารถในการปฏิบัติงานร่วมกันอย่างสอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน รวมถึงการสร้างชุมชนที่มีภูมิคุ้มกันจากสาธารณภัยยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาไปสู่สังคมที่มีความปลอดภัย

(1) แนวทางปฏิบัติในการพัฒนาความร่วมมือระหว่างภาคีเครือข่าย ภาคประชาชน อาสาสมัคร และอื่น ๆ เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานเจ้าหน้าที่รัฐ โดยส่งเสริมการร่วมคิด ร่วมดำเนินการ ร่วมวางแผนในการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัย ดังนี้

(1.1) การสร้างจิตสำนึกการทำงานร่วมกันและการแสวงหาผู้ร่วมดำเนินการ โดยการเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านการจัดการสาธารณภัย โดยการฝึกอบรมให้ความรู้ด้านการจัดการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแก่ผู้นำชุมชนรวมถึงคนในชุมชน เพื่อกระตุ้นให้ชุมชนตระหนักถึงสภาพความเสี่ยงในพื้นที่และเข้ามามีส่วนร่วมในทุกภาคส่วนทุกขั้นตอนของการจัดการสาธารณภัย

(1.2) การสร้างข้อตกลงและร่วมกันวางแผน (Partnership Agreement & Action Planning) โดยสร้างแนวทางการบริหารจัดการสาธารณภัยระดับชุมชน โดยมุ่งเน้นการวางกลไกขับเคลื่อนกิจกรรมการลดความเสี่ยงจากในรูปแบบคณะกรรมการ โดยมีชุมชนเป็นศูนย์กลางในการวางแผนเตรียมพร้อมรับมือป้องกันจัดการบรรเทาและฟื้นฟูความเสียหายจากสาธารณภัย

(1.3) การกำกับ ติดตาม และประเมินผล เพื่อใช้เป็นเครื่องมือทบทวนผลการดำเนินงานการดำเนินการร่วมกัน ว่ามีความก้าวหน้าหรือประสบผลสำเร็จตามที่กำหนดไว้ และนำผลจากการติดตามและประเมินผลมาใช้พัฒนาแนวทางการพัฒนาความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพต่อไป

(1.4) สร้างความเข้มแข็งและความต่อเนื่องของเครือข่ายอย่างยั่งยืน โดยใช้งานวิจัยในการแสวงหาทางเลือกในการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมความสัมพันธ์และการแสวงหาแกนนำเครือข่าย เช่น การฝึก การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแบบมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง การสร้างระบบจูงใจการจัดการทรัพยากรสนับสนุนอย่างพอเพียงในการให้ความช่วยเหลือหรือแก้ไขปัญหา

(2) แนวทางปฏิบัติในการพัฒนาศักยภาพชุมชนหรือเมืองให้มีขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวกับสถานการณ์สาธารณสุขที่เปลี่ยนแปลงไป (Smart Community/City) โดยสร้างชุมชนและเมืองให้มีความรู้ มีทักษะและเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชน/เมืองบนกรอบแนวคิด “ความพร้อม รับมือและฟื้นกลับเร็ว (Resilience)” ทั้งนี้ มีแนวปฏิบัติตามการสร้างเมืองปลอดภัยอย่างยั่งยืนของสำนักงานลดความเสี่ยงภัยพิบัติแห่งสหประชาชาติ 10 ประการ ดังนี้

(2.1) การมีองค์กรและการประสานงานเพื่อสร้างการรับรู้ ความตระหนัก และเตรียมความพร้อมด้านการลดความเสี่ยงจากสาธารณสุขในระดับพื้นที่อย่างมีส่วนร่วมกับภาคส่วนต่างๆ

(2.2) มีการจัดสรรงบประมาณ และการสร้างแรงจูงใจทุกระดับในสังคมให้มีการลงทุนเพื่อการลดความเสี่ยงจากสาธารณสุข

(2.3) ปรับปรุงข้อมูลภัยและข้อมูลความเปราะบางให้เป็นปัจจุบัน รวมทั้งมีการประเมินความเสี่ยงจากสาธารณสุขเพื่อนำไปสู่การตัดสินใจและวางแผนพัฒนาเมืองอย่างเหมาะสม

(2.4) การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานโดยคำนึงถึงปัจจัยทางด้านความปลอดภัยจากสาธารณสุข

(2.5) การประเมินและปรับปรุงสถานศึกษาและสถานพยาบาลให้มีความปลอดภัยจากสาธารณสุข

(2.6) การบังคับใช้กฎหมายควบคุมอาคาร อารวรางผังเมือง และจัดสรรพื้นที่ที่มีความปลอดภัยจากสาธารณสุขอย่างเท่าเทียม

(2.7) จัดให้มีหลักสูตรการศึกษาด้านการลดความเสี่ยงจากสาธารณสุขในสถานศึกษา และชุมชน

(2.8) อนุรักษ์ระบบนิเวศวิทยา และจัดให้มีแนวป้องกันลดผลกระทบจากภัยพิบัติโดยใช้โครงสร้างทางธรรมชาติ

(2.9) พัฒนาระบบการแจ้งเตือนภัยล่วงหน้าและเสริมสร้างศักยภาพเรื่องการจัดการในภาวะฉุกเฉิน รวมทั้งการฝึกซ้อมการป้องกันและบรรเทาสาธารณสุข

(2.10) ประเมินความต้องการหลังเกิดสาธารณสุขเพื่อเป็นข้อมูลในการดำเนินการฟื้นฟูสภาพและซ่อมสร้างที่อยู่อาศัย และสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ได้รับผลกระทบ รวมทั้งเป็นข้อมูลในการกำหนดแนวทางมาตรการที่สามารถสนับสนุนการจัดการในภาวะฉุกเฉินในอนาคต

หน่วยงานรับผิดชอบ

1) หน่วยงานหลัก : มท., พม, อว., ศธ. และสภากาชาดไทย

2) หน่วยงานสนับสนุน : ทุกหน่วยงานและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง